

So verður sagt av monnum
at lívið er markleys neyð
eitt dýpi av gráum døgum
og børn, ið biða um breyð.
Kanska er lívið sorgarlag
kanska er lívið gott
og kanska eg ein skínandi dag
beri kenslu av myrkari nátt.

Í nátt er luftin so rein og klár
bládjúp og ísandi køld
foldin hvílir í hvítari tøgn
og norðlýsið reisir sær tjøld.
Og vit mítt er fult av tonkum
á ferð út á víðan veg
at finna á miðleysu náttargongd
tann vísdóm, ið uggar meg.

Men ongan vísdóm eg finni
ið sigur tey sonnu orð
Sum bløðandi fuglar falla tey
aftur at hvítari for.
Tó eg veit at dýrgripir finnast
og fjalast við gráan eim
tá gentur og dreingir spenna
sum folar í dans og gleim.

Tá barmur mín spentur av undran
av eydnu, av tungari trá
av iva og sorgarløgum.
Eisini, eisini tá
:: veit eg at lívið er gáva
eitt dýpi av dýrari tíð
sum øll skulu valla ígjøgnum
rekast og villast inni ::